

Încartiruirea

În apropierea unui sat silezian are loc manevră. Toate casele din sat urmau să primească încartiruire. În ziua stabilită, regimentul a intrat cu muzică militară în localitate și, în curând, soldații s-au repartizat în toate direcțiile, în casele unde le indica biletul lor de încartiruire.

Pentru o familie fusese o deosebită dorință în rugăciune, ca Dumnezeu, în bunătatea Sa, să împiedice să vină la ei un om care înjură sau un hulitor. Ei au primit un subofițer, care a făcut de la început o impresie bună. După ce bărbatul pusese jos armele și ranița și periasse praful de pe haine, el a intrat cu un salut politicos în camera în care familia era deja adunată pentru masa de prânz. Ei se rugau înainte și după masă și chiar și soldatul și-a plecat capul. După masă și-a cerut ceva de citit și i s-a dat o cârtică „Adevăratul creștinism” de Arndt. După ce a citit-o, între el și stăpânul casei s-a desfășurat o scurtă discuție despre conținut. După cină, subofițerul a participat și la serviciul de închinare al familiei, după care s-a retras în curând. În ziua următoare și-a luat rămas-bun, mulțumind, de la prietenoasele sale gazde.

Nu mult după aceea, familia a primit o scrisoare de la subofițer, în care îi ruga insistent, să poată să-i mai viziteze o dată pentru o zi sau două. „Mă voi mulțumi cu pâine și apă, dacă îmi veți îndeplini dorința”, scria el. Când la această scrisoare n-a urmat imediat un răspuns, a venit o a doua scrisoare cu aceeași rugămintă la fel de insistentă. Atunci, stăpânul casei a crezut că nu trebuie să tacă mai mult și l-a invitat prietenos pe autorul scrisorii. El nu s-a lăsat mult așteptat. Omul ajunsese între timp în mare neliniște sufletească și dorea să învețe mai mult despre Cuvântul lui Dumnezeu și despre existența adevăratului creștinism. După discuții mai lungi, serioase, în care Biblia a fost consultată cu sârguință, ochii săi au fost deschiși tot mai mult și mai mult pentru realitățile veșnice.

„Dacă este adevărat tot ce conține această Carte”, a spus el în decursul unei asemenea discuții, punându-și mâna pe Biblie, „cine poate fi atunci mântuit?”

Seara au observat cum stătea mai mult timp la fereastră, meditănd. Deodată a exclamat printre lacrimi:

„O, Dumnezeule, îndură-Te de mine, păcătosul!”

A urmat o noapte fără somn pentru tânărul nostru prieten, dar dimineața – era o duminică – găsisse pace. El putea să creadă că în Isus Hristos este de găsit iertarea tuturor păcatelor.

Când se pregăteau să meargă la biserică, prietenoasa gospodină l-a sfătuit să mai citească atent înainte cântarea: „Acum găsit-am temelia, ce-mi ține ancora pe veci”. Și iată, tocmai această cântare a fost cântată prima. Aceasta a făcut o profundă impresie asupra tânărului subofițer. Chiar mai mult l-a impresionat predica, pe care a ascultat-o cu mare atenție. I se părea că aude propria sa biografie și nu-și putea reține lacrimile. Întors iarăși în casa ospitalieră a prietenilor săi, abia dacă putea să creadă că nimeni nu a povestit nimic preotului despre el. Dar suferința lui se preschimbase acum în bucurie, orice teamă dispăruse. În ziua următoare și-a văzut fericit de drum, însoțit de urările de binecuvântare ale gazdelor sale prietenoase. Și acasă a domnit mare bucurie, când a ajuns data următoare acolo. Mama credincioasă, care se rugase mult pentru fiul ei, a recunoscut de îndată marea schimbare care se petrecuse cu el și inima ei se revărsa de mulțumire față de Cel care făcuse lucruri așa de mari pentru copilul ei.